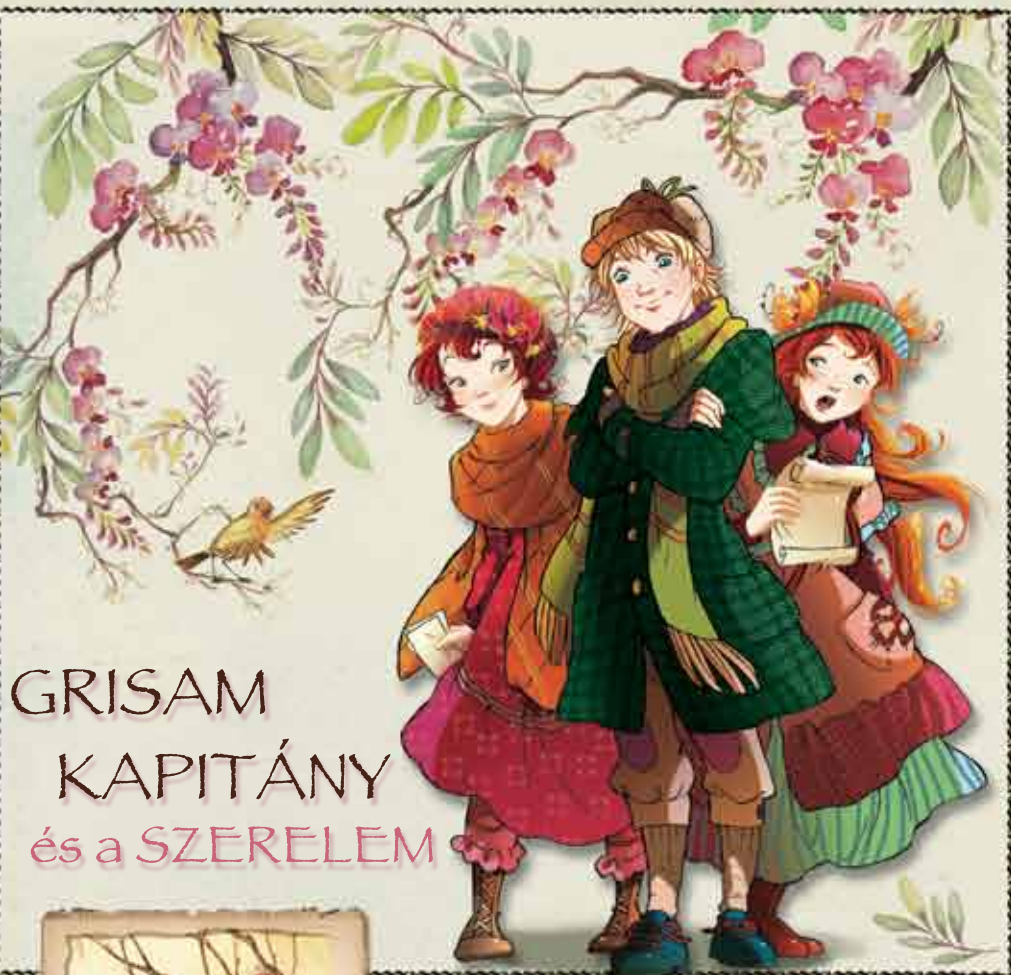

GRISAM
KAPITÁNY
és a SZERELEM

*Elisabetta
Gnane*

FAIRY
OAK

Elisabetta Gnone

GRISAM KAPITÁNY
ÉS A SZERELEM

Kedves kimondhatatlan nevű Tündérke!

Azért egy kis gyakorlással megtanulom a neved. Én Lalla Tomelilla vagyok, a Fény boszorkánya.

A Nagy Tanácstól kaptam meg a nevedet, amelynek azért küldöm ezt a levelet, hogy minél előbb eljuttassa hozzád. (Mint azt tudhatod, egyetlen emberi lénynek sem megengedett, hogy közvetlenül írjon egy Mágikus Teremtménynek).

Kitűnő bizonyítványodban olvastam, hogy fiatal korod ellenére nemcsak nagyon ügyes vagy, hanem hajlandó lennél távoli országokba is elutazni. Talán hallottál már Zöldlapályvölgyről és Fairy Oak falujáról. Én itt lakom.

Tehát igencsak messze Ezüstharmat Országtól. Azonban biztosíthatlak, hogy a hely nagyon kellemes, és tündéreknek való. Sokan élnek itt közületek, és békésen vigyáznak gyermekeinkre.

Néhány hónap múlva Dahlia húgom gyermekeknek ad majd életet. Az ikreket szeretném gondjaidra bízni, te lennél a daykatündérük. Természetesen velünk fogsz lakni, és megfelelő díjazásban is részesülsz munkádért, mely, már most

jelzem, teljes időt igényel, hét napból
hetet.

Mellékelten küldök neked néhány
fényképet családunkról és a házról,
azért, hogy a személyes találkozásig
megismerkedhess velük, és
megbarátkozhass új életeddel. Bízom
benne, hogy elvállalod a megbízatást.
Ezzel kapcsolatosan kérlek, azonnal
válaszolj! Szorít az idő, és számomra
nagyon fontos, hogy unokahúgaímnak
olyan dajkatündérük legyen, aki
látta őket megszületni. Amennyiben
elfogadod a felkérést, 15 éven keresztül
fogsz családunknál szolgálni. Ennek
leteltével ismételten szabad leszel, és más
gyermekről gondoskodhatsz.

Kimagasló vízszaeredményedhez
őszintén gratulálok. Bízom benne, hogy
nemsokára találkozunk.

Szívélyes üdvözlétét küldi

Lalla Tomelilla Boszorkány

AZ ELSŐ ESTE...

Vízlát, Fairy Oak!

VISSZATÉRÉS EZÜSTHARMAT ORSZÁGBA

- *Feli visszatért! Feli visszatért!*
- *Már eltelt tizenöt esztendő!*
- *Ó, micsoda izgalom!*
- *Megnőtt?*
- *Szebb lett?*
- *Hol van? Hol van?*

Ismét otthon voltam.

Miközben társaim felé repültem, játszottam egyet. Egy kissé butuska játékot, melyet igazándiból fiatal tündérke korban szoktak játszani, amikor még rengeteg az idő és nincsenek gondok. Úgy hívják: „Játék a földi árnyékkal”. Én gyakran játszottam ilyet, így jól tudtam, merre találok meg ezen a nyári reggelen. És íme, valóban, itt az árnyékom! Már várt a friss harmatos fűvön, készen arra, hogy kövessen.

Továbbrepültem, ő pedig követett a virágok és a gyöngyharmatos kalászkok között. Olyan pirinkó, aprócska, vidám és szemtelen barna folt, hogy a nyulacskák és a mókusok is alig észlelték.

Másképpen reagáltak volna, ha a mezőn sas vagy sólyom árnyéka bukkant volna fel. Akkor bezzeg két hát-só lábukra állva leadták volna a vészjelzést. A felnőttek szaladtak volna a kicsinyekért, és a biztonságot jelentő üregbe terelték volna őket, miközben visszhangzik az éles vadászkialtás. De most... A rigók dallamos énekükkel köszöntötték a reggelt, miközben a fiatal seregélyek a lombok között kerestek menedéket. Az árnyék előbukkant, majd újra eltűnt a fák előtt és mögött, a rézsútos töltés-oldalak zöld köpenyén, fel a dombon, mely felragyogott a nap aranyló sugarában, aztán lenn a patak vizében. A pillangókkal játszadozott a macskamenta ágai között, vagy az illatos, nyári lila orgona virágai körül... Semmi sem változott.

Otthon voltam.

És mégis, amikor az ezüstös lagúna felvillant alattam, a szívem majd kiugrott: aratás ideje volt! Már el is felejtettem? Társaim serényen dolgoztak! A pipacs és a magas szarkaláb, a citromillatú mézfű levelei között, a virágzó zsálya és levendula körül, a ragyogó színű vízi zsázsa és a vidám eperföld fölött, a sudár és csodaszép, rózsaszínben játszó gyűszűvirág és a fenségesen kék búzavirág fölé magasodó mályvarózsa között... Itt dolgoztak a tündérek, virágokat, leveleket és magvakat szedegetve a főzéshez, a gyógyításhoz és a szórakozáshoz: a búzavirág kékje nélkül mit sem érne a tündérek akvarellje! Én aztán csak tudom, mert fiatal tündérke koromban nagyon szerettem festgetni.

De én róluk szeretnék inkább mesélni, a barátnőimről, a testvéreimről, a népemről. Szárnyat szárnynak vetve dolgoztak.

Amint megpillantottak, néhányan felkiáltottak, mások integettek apró kezükkel, megint mások, a fiatalabbak elrepültek, hogy bejelentsék érkezésem.

– Feli visszatért!

– Feli visszatért!

Otthon voltam.

*– Nem kaptátok meg a leveletem? – kérdeztem döbben-
ten, mert nem számítottam ilyen lelkes fogadtatásra. –
Miért csodálkoztok annyira, hogy itt vagyok?*

– Nem csodálkozunk, csak örülnünk! Már annyira vártunk!

*– Napok óta próbáljuk magunkba fojtani az izgatottsá-
got. Ha tudnád...*

– Mennyi mesélnivalód lehet, Feli!

– Voltaképpen én...

*– Már minden készen áll, tudod-e? Ünnepséget rende-
zünk a tiszteletedre!*

– Ó, köszönöm, de nem kellett volna, én...

– Mutasd magad... Juj, hogy megnőttél!

– Éhes vagy?

– Szomjas vagy?

– Hogy vagy?

– Izgatott vagy, ezért pityeregsz, Feli?

Otthon voltam és sírtam.

*– Hagyjátok, hadd pihenjen egy picit – szólt közbe Böl-
cséskedvesezüstcsepp, a legidősebb tündér. – Nemsokára*

jobban lesz, és akkor majd válaszol minden kérdésekre.

Megöleltem, ő pedig halkán vigasztalni kezdett.

– Majd elmúlik – mondta. – Mindig elmúlik.

Megköszöntem, és egymagamban indultam a magnólia-fa felé, amelyben megszülettem. Az én otthonom, az én házam! És mégis...

Amíg úton voltam, egy vékonyka szál még odakötött Bűvös Tölgy falujához, és egész idő alatt csak az a gondolat vigasztalt, hogy a másik végén ott van Tomelilla. Így ha meghúzom, Tomelilla rögtön megrzi, és ha ő húzza meg, akkor én érzem meg azonnal. És vele együtt érezhetem mindazokat, akiket szerettem és még mindig szeretek Fairy Oakban. Az utazás során tudtam azt, hogy ha a fájdalom legyűr, még visszafordulhatnék és visszatérhetnék. Csak azt a szálát kellene követnem.

Miközben berepültem az édes ágak közé, és megvilágítottam a hatalmas és csillogó leveleket, hallottam, amint a szál halkán, de élesen elpattan, és a szívemben visszahangzik, mint egy összeomló híd. Végleg búcsút mondtam Fairy Oaknak.

A nap tízszer is lenyugodott, mire a könnyek már nem mosdatták arcomat. Aznap Bölcséskedvesezütcsepp ismét eljött értem.

– Rendben, most már nem nedves az arcod – mondta, és megfogta a kezemet. – Az egész királyság csak rád vár. Hallod a muzsikát és az örömkialtásokat? Tudják, hogy

készen állsz, és azt akarják, hogy te legyél az ünnepség királynője. Megvannak a válaszaid?

Bólintottam.

– Nos – mondta ekkor mosolyogva –, akkor kövess, Feli! Ugye így neveztek Fairy Oakban?

– Igen – válaszoltam halkan.

– Miután elolvastuk leveleidet, mi is Felinek kezdtünk hívni. Néhányan azt is kérték, hogy nekik is lehessen becenevük, úgy, ahogyan neked, így aztán elég sok új nevet kell majd megtanulnod.

Elmosolyodtam.

Sok-sok évszázaddal azelőtt, hogy a világra csillantam volna, a hosszú nevek mentették meg a tündéreket az emberek kegyetlenségétől. Az első pillanatban ugyanis a Fény Népe, amely vidám és bizakodó volt, hagyta magát az emberek hangjától vonzani. Kíváncsiak voltak, így elhagyták az árnyas tisztásokat, és közelebb férkőztek az emberek kunyhóihoz, betelepedtek díszes váraikba, üzleteikbe, némelyikük még a szeles tengerrel is szembezállt, hogy megismerhesse azokat, akik a hatalmas hajókon élnek és a hullámokat szelik.

Az embereket elvarázsolták az apró, fényes lények, és kezdetben kedvesek voltak velük, szinte csodálattal adóztak nekik. Néhány évig a két nép idilli harmóniában éldégt.

Aztán a meglepetést felváltotta a megszakás.

Az emberek megtanulták, hogy a tündérek szó nélkül engedelmeskednek, amikor kimondják a teljes nevüket, így aztán, amit kezdetben kedvesen kértek, azt már

parancsolták és követelték. Az aprócska repülő csodákat, ahogyan nevezték őket, ezek után a legnehezebb és legmegalázóbb munkákra fogták.

A tündérek saját kárukon tanulták meg, mennyire rossz a faragatlan emberek emlékezete, és milyen könnyű becsapni őket. Semmilyen hála, semmilyen barátság nem menthette meg a tündéreket.

Míg egy napon egyikük ravasz, de egyszerű tervet eszelt ki: a tündérek ezentúl hosszú és bonyolult, a lehető legbonyolultabb nevekkal mutatkoztak be az embereknek.

A terv bevált, és a tündérek ismét szabadok lettek.

Keveseknek sikerült a furfangos szótag- és rímjátékot megtanulni, amelyet a Fény Népe mesterien kombinált különféle mondókákban és altatókban, ami a többség számára érthetetlen csacskaságnak tűnt. Csak a bölcseknek és az igazaknak, akik meghallgatták és megértették ezeket, sikerült kimondaniuk olyan neveket, mint Tizenkétszélífűvófuvallat vagy Szépszívalakbannégyszírommindegyiketnekedadom, anélkül, hogy a nyelvük belebicsaklott volna. Egyszóval, volt, aki megértette, hogy parancsokat osztogatni felelősséggel jár. Alaposan meg kell gondolni, és mielőtt megteszik, koncentrálni kell.

A hosszú nevek évszázadokon át védelmezték a tündéreket. Most azt kellett hallanom vezetőmtől és mesteremtől, hogy a fényes nép ismét megbízik bennük...

– Készen állok, hogy elmeséljem az utazásom – feleltem.

Bölcséskedvesezüstcsepp kézen fogott, és a tisztás közepére vezetett, majd így szólt:

– Haboldogleszfelismerimertelmondjarögtönnekünk visszatért közénk – jelentette be ünnepélyes hangon. A fák közül és a mezőről egy nagy „óóóh” csendült fel, és a tündérek csillogása beragyogta a békés lagúnát.

– Mint ahogyan tudjuk, nagyon türelmes, nagyon bátor és nagyon bölcs volt. Megbecsülést szerzett önmaga és népünk számára. Természetesen megszenvedett érte. De most már jobban van, és még jobban lesz, ha ti mindannyian kimutatjátok szereteteket, és segítetek neki emlékezni.

A fűszálak között ekkor enyhe zsongás csendült fel. Halk melódia, amely egyre hangosabbá vált, gazdagodott, besurrant a falevelek közé, és megtöltötte a virágoktól és növényektől illatozó édes levegőt. A tündérek daloltak, és hangjuk mesélésre szólított fel.

Tudtam, mennyire fontos a tündérek számára a mese, ezért Fairy Oakban töltött napjaimról gyakran írtam nekik, tudatva velük a legújabb fejleményeket és eseményeket. Mivel mindig rengeteg volt a mesélnivalóm, rendszeresen írtam nekik. Visszagondolva erre, hirtelen elfogott a kétségbeesés, ahogyan várakozó tekintettel pillantottak rám: hiszen már mindent elmeséltem, mit tehetnék még hozzá?

Mivel nem akaródzott megszólalnom, a közönség soraiban enyhe zúgás támadt, amely néhány pillanatig tartott, amikor is egy ifjú hangocska tűnt ki a többi közül, egyenesen hozzám intézve szavait.

– *Gyerünk, Feli!* – kiáltott. – *Mesélj, mi volt a Kapitány ládájában! És Vanília végül beleszeretett Jimbe?*

Újabb hangok csatlakoztak hozzá.

– *Rengeteg levelet írtál* – mondta egy meglehetősen idős tündér. – *Számtalan hihetetlen esemény részesei lehetünk, mint a kislányok születése, ami nagyon érdekes volt. Most folytasd!*

– *Folytassam?* – kérdeztem.

– *Két leányka, akik tizenkét óra különbséggel jönnek a világra, meglehetősen bizarr dolog, Feli, még a tündérek birodalmában is* – jegyezte meg a mellette álló tündér. – *Köszönjük, hogy megírtad, és most folytasd!*

– *Folytassam?* – Egyáltalán nem értettem.

– *Azt mesélted, hogy a lányok, Vanília és Pervinka, teljesen egyformák, és olyan gyönyörűek, mint a virágok, melyekről nevüket kapták. És azt is írtad, hogy a környék Mágusai mind virágneveket viselnek. Most azonban folytasd, Feli...*

– *Azt írtad, hogy Fairy Oak egy kövekből és virágokból épült falu, amely a tengerre néz, és a zöld, virágzó völgyet erdők veszik körül... És még?*

– *És még?*

– *Leveleidnek köszönhetően azt is tudjuk, hogy sok évezreddel ezelőtt egy beszélő tölgy köré építette a Varázstudók és a Nembűvölők népe, és...*

– *És?*

– *Jó volt megtudni, hogy a Fény és a Sötétség Mágusai végre békességben élnek* – szólt közbe Bölcséskedves-

ezüstcsepp. – Még abba is beleegyeztek, hogy együtt éljenek a Nembűvölőkkel. De bizonyára ezzel még nincs vége...

– Ezzel még nincs vége?

– Igaz az, Feli, hogy már szinte meg sem lehet különböztetni őket egymástól?

Kicsit zavarodottan bólintottam.

– Feli, mesélj még Lalla Tomelilláról, a faluról... Mi mindannyian arról álmodozunk, hogy egy ilyen békés és harmonikus helyre kerülhessünk – sóhajtott a fiatal hangocská. – És hogy egy olyan bölcs és tiszteletre méltó boszorkánynak dolgozhassunk, aki úgy szeretne bennünket, ahogyan Tomelilla téged.

Felsóhajtottam.

– Nos, ez az, amit tudunk – szólalt meg ismét a tündér, aki elsőként megszólalt. – Mint láthatod, sok mindent kell még hozzátenned. Folytasd onnan, Feli, ahol abba hagytad!

Folytassam? De mit folytassak? Hiszen éppen az előbb bizonyították, hogy mindent tudnak!

– Én... nem is gondoltam, hogy ennyire fontos számotokra Fairy Oak és a lakói – mondtam. – Hiszen sosem ismertétek őket. Elmondhatom azt, hogy miután az Ellenség elhagyta a Völgyet, szerencsére semmi megdöbbentő esemény nem történt. Megírtam nektek: volt, aki megházasodott, volt, aki nem, volt, aki elutazott, volt aki érkezett... De ezek mindennapi történetek. Ugyan miért kellene, hogy érdekeljen benneteket? –

tudakoltam. – Valóban ennyire fontos számotokra? Szinte létfontosságúnak tűnik, hogy megtudjátok, mi történt ezután.

Tudjátok, mit feleltek? Hogy nem létfontosságú, de olyan kellemes és megnyugtató érzés lenne, ha a szeretett régi barátokról híreket kaphatnának, még akkor is, ha távol élnek tőlük. Azt is hozzátették, hogy a szívükhöz nőtt Tomelilla, Vanília, Pervinka, Grisam... Én tehettem róla, mert bemutatam őket nekik.

Mondhattam erre nemet?

Abban a pillanatban elhatároztam, hogy felfedek társnőimnek négy olyan rejtélyt Fairy Oakról, melyet még nem ismertek. Minden estére egyetlen történetet, négy estén keresztül, melyek után többé már nem beszéltem volna a múltról.

*Az első estén a szerelemről meséltem,
a másodikon varázslatos csodákról,
a harmadikon a barátságról,
a negyedik este egy búcsúról szólt.*

Az első este...

EGY

Grisam barlangja

EGY ELMESÉLNI VALÓ TÖRTÉNET

„...Hogyan is magyarázta Tomelilla? A Fény és a Sötétség, az egyik alkot, a másik pusztít. Egyek, és mégis ellentétesek, elválaszthatatlanok, se nem jók, se nem rosszak, mindkettő szükséges, mint a nappal és az éj...”

Miközben odakinn továbbra is havazott, Grisam és Pervinka a barlang közepére vonszolta a Kapitány ládáját, mert ott könnyebben kinyithatták. Az összes tárgy közül, melyek egészen a mennyezetig megtöltötték az ifjú varázsló titkos barlangját, kétségtelenül a láda volt a legvonzóbb és legvarázslatosabb. Vanília és Shirley lélegzet-visszafojtva figyelte, miközben Shirley egérkéje, Mr. Berry, lemászott a kislány válláról, és közelebb furakodott, hogy jobban lásson. A másik oldalon az élénk Flox egyfolytában dobolt a ládán, amelyen ücsörgött: micsoda pillanat!

Vajon mit látnak majd?

Az a láda a legnagyobb emberé volt, akit valaha ismertek. Egy hősé, aki átszelte az összes tenger hullámain, ismeretlen partokat fedezett fel embereivel,

okkersárga homokos partokon sétált, hatalmas tintahalakat fogott ki, kalózokkal és óceáni viharokkal csatázott... Számos jegyzetében írt túlvilági lényekről, sárkányoknál is félelmetesebb és furcsább állatokról, szarvas halakról, ezer és ezer színű madarakról, sötétbőrű emberekről, néhányuk nyurga, mások aprócskák... Mit tartalmazhatott egy ilyen ember poggyásza?

– Most te következzel – szólta Grisam Vaníliához. – A Kapitány nem adott hozzá kulcsot!

Vanília megrémült:

– Miért pont én?

– Mert te a Fény Boszorkánya vagy! – válaszolták kórusban a gyerekek. – Hatalmad van kinyitni azt, ami zárva van, nem igaz? Mi csak bezárni tudnánk.

– Vagy még rosszabb, elpusztítanánk.

– Nem igaz, Shirleynek is van ilyen hatalma, és ő ügyesebb nálam – válaszolta Babú. – Nem féltek, hogy elrontom?

– Miért rontanád el? – tudakolta nővére, Pervinka.

– Egyszer már megtetted.

Babú fölhúzta az orrát.

– A Kapitány ládikója, nem emlékszel?

– Igen, de az más volt. A Kapitány ládikója sokkal kisebb volt, és kevésbé... – Babú éppen azt akarta mondani: „kevesbé értékes”, de talán nem ez volt a legmegfelelőbb szó rá, mivel abban a ládikóban, amelyet Vanília örökségül kapott Talboothtól, egy

nagyon ritka és ősrégi könyv rejtőzött, amely óriási értéket képviselt! Más volt a gond. A ládikót neki szánták, és a kinyitás pillanatában csakis Babú volt felelős érte. Ez a láda azonban Grisam tulajdonát képezte, és mindenki tudta, hogy tartalma mennyire fontos számára. Ebben a ládában rejtőzik a Kapitány élete, titkai, talán egész története! Vanília helyében én sem szívesen vállaltam volna ekkora felelősséget.

– És ha megzavarodom, és mindent habos süтивé varázsolok? – suttogta remegve.

– Ezzel még csak ne is tréfálkozz! – válaszolta komolyan Grisam.

Flox azonban elgondolkodott rajta, és megnyalintotta a szája szélét.

– Nem, nem és nem – jelentette ki végül Babú, és hátrébb lépett. – Jobb, ha Shirley csinálja, vagy próbáljátok meg ti, a Sötétség Mágusai feltörni a zárat pusztító hatalmatokkal.

Pervinka nem akart hinni a fülének, és villámló pillantásokat vetett hűgára.

– Mit kell hallanom??? Egy Periwinkle, aki megadja magát? Soha! Ne nyafogj már annyit, inkább nyisd ki ezt a ládát! Most! – kiáltotta.

Ők ketten, Vanília és Pervinka, mindig ilyenek voltak. Mindenben egyformák, és mégis ellentétesek. Ellentétes hatalom és ellentétes természet, mindig mások, teljeséggel ellentétesek. (...)

TENGERRŐL, MINDENRE ELSZÁNT,
BÁTOR GYEREKEKRŐL
ÉS SZERELEMRŐL SZÓLÓ TÖRTÉNET.

„ABBAN A PILLANATBAN HATÁROZTAM EL,
HOGY FELFEDEM TÁRSNŐIMNEK
FAIRY OAK NÉGY REJTÉLYÉT,
MAJD EZEK UTÁN SOHA TÖBBÉ
NEM BESZÉLEK A MÚLTRÓL.

AZ ELSŐ ESTÉN SZERELEMRŐL MESÉLTEM,
A MÁSODIKON VARÁZSLATOS CSODÁKRÓL,
A HARMADIKON BARÁTSÁGRÓL,
A NEGYEDIK ESTE EGY BÚCSÚRÓL SZÓLT.”

AZ ELSŐ ESTE...

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 317 0

9 789632 453170

Könyvmolyképző Kiadó